

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XXI; številka 492 datum 29. 10. 2017

Pridite, blagoslovljeni ...

Zatem se mi je prikazala velika množica, ki je nihče ne bi mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov. Stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, ogrnjeni v bela oblačila, v rokah pa so držali palmove veje ... To so tisti, ki so prišli iz velike stiske in so oprali svoja oblačila ter jih pobelili z Jagnjetovo krvjo (Raz 7,9.14).

S temi besedami sveti Janez opisuje videnje poveljanih v nebesih. Nič več samo sto štiriinštirideset tisoč zaznamovanih iz vseh rodov Izraelovih sinov. **Sveti, ki jih je oprala Jagnjetova kri, presegajo vse sezname.** To je množica, ki je nihče ne more prešteti. Kot bi z drugimi besedami pripovedovali o Jezusovem odgovoru na vprašanje, *ali je malo teh, ki se bodo rešili?* (prim. Lk 13,23). Tudi tam Jezus ne začne govoriti o številih in o seznamih.

Bog namreč nima seznamov, ampak je ljubeči Oče, ki nam pošilja svojega Sina ne zato, da bi svet obsodil, ampak da bi svet odrešil (prim. Jn 3,16). Zato Jezus na vprašanje ne odgovori s seznamom rešenih, ampak s spodbudo, naj si **prizadevamo živeti tako, da nas bo hišni gospodar spoznal in nam odprl vrata.**

Sveti v Janezovem videnju so tisti, ki »so oprali svoja oblačila ter jih očistili z Jagnjetovo krvjo.« Jagnjetova kri pa je trpljenje in smrt Gospoda Jezusa Kristusa. To je vse tisto v Jezusovem življenju, kar je razodevalo njegovo izpolnjevanje Očetove volje. **Volja Jezusovega Očeta pa je, »da ima vsak, kdor gleda Sina in veruje vanj, večno življenje«** (Jn 6,40).

Presenetljivo je, kako Jezus v drugi priliki predstavi tiste, ki vstopajo v večno življenje, v kraljestvo, ki je pripravljeno od začetka sveta. **Vrata v kraljestvo odpira kos kruha lačnemu, kozarec vode žejnemu ...** (prim. Mt 23,31-46). Pred istimi vrati pa gospodar ne bo prepoznal tistih, ki so delali krivico: *Pojdite proč izpred mene vsi, ki delate krivico!* (Lk 13,27).

Vstop v kraljestvo je torej pogojen s pozornostjo do brata in sestre, do sočloveka. Ko se na praznik vseh svetih Bogu zahvaljujemo za vse tiste ljudi, ki so v svojem življenju z dejanji stopali po ozki in strmi poti, ki vodi v življenje (prim. Mt 7,14), prosimo vse te naše brate in sestre, ki so oblečeni v bela oblačila, naj tudi nam izprosijo moč in pogum, da bomo vsak dan v svojem poklicu živeli sveto. Svetost je namreč tako blizu, kakor je blizu človek v potrebi, kakor sta blizu kos kruha in kozarec

vode, obenem pa je razdalja lahko tako zelo velika, kakor je lahko velika razdalja z ene strani zaprtih vrat na drugo stran.

Se bomo odločili za odprta vrata in za pot svetosti? nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore

Jesenske počitnice: 30. 10. – 3. 11. 2017

Pon., 30. 10. Marcel	Ob 17. uri za vse + Zapečnikove
Tor., 31. 10. Bolfenk (Volbenk) <i>Dan reformacije</i>	Ob 10.30 v Hudem kotu, pri »sv. Bolfenk« za + Antona Ramšaka in vse + v družni ter + starše: Marijo in Valentina, 3 brate in sestro za + Petra Hartmana, obl. Ob 17. uri za + Dominika Pokeršnika
NAMEN APOSTOLATA MOLITVE	Da bi kristjani v Aziji kot pričevalci za evangelij v besedi in dejanju, gradili ozračje dialoga, miru in medsebojnega spoštovanja, še zlasti s pripadniki drugih verstev.
Sre., 1. 11. VSI SVETI Ob 8. uri za + starše Gradišnik, sorodnike in vse + na Grizoltovem ter za vse + Verdinekove Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju za + Angelo in Ivana Žvikarta ter vse + Mrakove Ob 14. uri na pokopališču, pri »sv. Lenartu« za + Hildo Hudej	Svetost – nedosegljiv ideal ali vsakodnevna izbira? Ko govorimo o svetosti, se mlad kristjan pogosto znajde v precepu. Svetost? Okej, ampak ... Z vidika današnje kulture se prizadevanje za svetost zdi zastarelo in že kar noro početje, predvsem pa je velika ovira pri zapovedanem uživanju življenja, kjer se vse vrti okrog lahko prisluženega denarja in uspeha za vsako ceno, okrog najnovejših tehničnih pripomočkov, celonočnih zabav in kratkotrajnih zvez, ki temeljijo na telesni privlačnosti. Zdi se, da v takšnem svetu ni prostora za svetost posameznika, še manj lahko svetost v njem živi, še manj lahko svetost v njem živi preprost mlad par. Zatakne se tudi znotraj Cerkve. Svetniki so naši ideali! Seveda, a nanje pogosto gledamo kot na zvezde na nebu – lepe, svetle, popolne ... Predvsem pa nam, navadnim smrtnikom nedosegljive. Ko nam svetnike kdo postavlja za zgled, nas zato prime, da bi puško pri priči vrgli v koruzo. Napol obupano, napol uporno skomignemo z rameni, češ, itak je brezveze, mi smo pač takšni in takšni in nikoli ne bomo ... <u>Dovolimo, da v naše pomisleke poseže apostol Pavel, ki v Pismo Kološanom takole zapiše:</u> »Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni« (Kol 3,12). Hmm, kaj hoče reči s tem? Mi, da smo sveti? A zdaj? Kaj pa sploh pomeni iskati svetost, biti svet? Sami sebi se pogosto zdimo največji grešniki, toda sveti Pavel nam govori ravno nasprotno. Pravi, da nas je Bog izbral, da smo zanj sveti že zdaj in da nas ima neizmerno rad. Ni rekel, da bi morali biti popolni, ni nam treba postati boljši in lepši, da bi si zaslužili njegovo ljubezen. Vse to že imamo – njegova ljubezen nas ovija in varuje kot topel plašč pozimi. Ko to začutimo in spoznamo, lahko ljubezen, ki nam jo velikodušno naklanja Nebeški Oče, pričnemo živeti. Svetost torej ni le v čudežih in velikih dejanjih, v resnici je

<p>Ob 17. uri v učilnici, v župnišču molitev Rožnega venca</p>	<p>sestavljena iz čisto majčkenih vsakodnevnih trenutkov in del, ki jih zmore vsak izmed nas – tudi jaz, tudi ti. Svetost je sestavljena iz trenutka, ko na revnejšega sošolca pogledamo z usmiljenjem in sočutjem, in iz trenutka, ko sedež na avtobusu odstopimo starejši gospe, ki težko stoji. Pa iz trenutka, ko bratcu že desetič potrpežljivo razložimo matematični postopek, in iz trenutka, ko se nehamo pretvarjati, da smo vse razumeli in profesorici pošteno povemo, česa ne razumemo ... Svetost, ki jo živimo v vsakdanjih odnosih, so mala dejanja, ki jih naredimo s sočutjem in z ljubeznijo. Le-ta vodijo do osrečujočih odnosov z našimi bližnjimi.</p>
<p>Čet., 2. 11. SPOMIN VSEH VERNIH RAJNIH Prvi četrtek</p> <p>Ob 8. uri za vse verne rajne</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Anton na Pohorju za + Ljudmilo Pogorelec in vse + Kopnikove</p> <p>Ob 17. uri po namenu svetega očeta</p>	<p>V temnih časih svojega življenja lahko predelamo izkušnje, ki smo jih pred tem doživeli. Prav to doživljamo tudi v spanju. Lahko zapremo oči, izločimo vse zunanje vplive, okoli nas je temno – tako nam prav v tem času uspe marsikaj podoživeti predelati. Umetno pot v »spanec« lahko uporabimo kot metodo, kajti za svoj duševni mir potrebujemo takšno pot. To je <u>prvo novembrsko povabilo: prav zato, ker je okoli nas vse tako sivo in žalostno, se lahko skoncentriramo nase, si končno vzamemo čas, da se začutimo.</u></p> <p><u>Drugo povabilo pa se glasi: »November je prehodni čas, čas tam neke vmes.«</u> Si lahko predstavljate, da bi iz »zlatega oktobra« takoj prešli v advent? Če doživljaš temne, žalostne novembrske dni, potem je veselje naravnnejše. Kdor sedi v »svetlobi«, ne zna ceniti naraščajoče luči – šele na ozadju teme dobi luč svoj pomen: »Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč« (Iz 9,1). <u>In to povezuje drugo lekcijo s prvo: temni časi našega življenja so prehod iz enega v drugo.</u></p> <p>Nočejo nam povedati, da nič več ne gre, ampak nam govorijo, da tako ne gre več, da se začne nekaj novega. Poslovimo se, spustimo, da se lahko začne nekaj novega. Kdor pa se ne odpre za slovo, se zanj ne more začeti nič novega. <i>Andrea Schwarz</i></p>
<p>Pet., 3. 11. Viktorin Ptujski</p>	<p>Prvi petek - ob 17. uri za + Dragico Laznik</p>
<p>Sob., 4. 11. Karel (Drago) Boromejski</p>	<p>Prvi sobota - ob 15. uri v Josipdolu za + Vido Cvetko, obl. ter vse + v družinah Cvetko in Dešnik Ob 17. uri za + Jožeka Miheliča, obl.</p>
<p>Ned., 5. 11. 31. NEDELJA MED LETOM ZAHVALNA NEDELJA Prva nedelja – darovanje za potrebe župnij</p>	<p>Pismouki in farizeji so Božji nauk, posredovan po Mojzesu, podredili svojemu okusu in svojim željam. Sebe so postavili za središče in merilo vsega. Zato jih je Jezus grajal. Kdo ve, če se ni tudi nas prijelo kaj (ali morda celo veliko) duha farizejev in pismoukov?</p> <p><u>Nekaj vprašanj kot razmislek ob današnjem evangeliju:</u> Smo središče našega učenja mi ali je Jezus? Oznanjamo svojo (človeško) modrost ali modrost križanega Kristusa? Nam gre za uveljavljanje moči, zemeljskega sijaja, zunanje uspešnosti? Težimo</p>

<p>Ob 8. uri Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter priprošnjo</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju za + starše: Elizabeto in Mihaela Kanopa ter sestri Emilijo in Antonijo in vse umrle na Čavkovem</p> <p>Ob 11.30 pri »sv. Lenartu« LEPA NEDELJA za + Jožefo in Ignaca Mithansa</p>	<p>za tem, da bi se ponašali s svojim uspehi, s svojo preteklostjo, s svojim »smo pa le mi imeli prav«? Merimo svojo vrednost po tem, koliko raznih priznanj, imenovanj in odlikovanj smo prejeli? Katera knjiga nam pomeni več: zakonik ali Jezusov evangelij? Iščemo v evangeliju črko ali duha? Precejamo komarje in spregledujemo slone? So naše nedeljske maše zgolj izpolnitev zapovedi ali pa družinska srečanja ob Jezusu? So naše župnije predvsem cerkvenopravne ustanove ali pa skupnosti ljudi, ki jih povezuje Kristusova ljubezen? Imamo sebe za nezmotljive učitelje in vodnike ali pa hodimo vsi vsak dan v šolo k edinemu Učitelju in Vodniku?</p> <p>Smo sprejemljivi za dobrohotne nasvete? Se bojimo dobronamerne kritike? Bi vzrojili, če bi nas na primer kdo opomnil »Bodi manj uraden in bolj domač?« Manj razumarski in bolj toplo človeški. Manj zahteven in bolj razumevajoč. Manj posveten bolj duhoven. Manj grob in bolj vljuden. Manj zapovedovalen in bolj pripravljen na pogovor. Manj se bori proti zlu in bolj uveljavljal dobro. Manj govori ni več stori. Manj toži nad slabimi časi in več veselega upanja vnašaj v svoj prostor.</p> <p>Kdor ne sprejme nasvetov in opominov, si sam zapira pot k napredku. Ostal bo vedno isti in ponavljal vedno iste napake.</p>
--	---

SVETNIKI BREZ DATUMA ... Svetnice in svetniki, ki niste našli datuma na koledarjih, vendar ste od Boga prejeli večno mesto, **molite za nas**.

Ponižni obdelovalci zemlje ... velikodušne gospodinje, kuharice in varuške ... delavci v tovarnah, vedno pozorni do drugih ... umetniki, ki ste prinašali lepoto in veselje ... preprosti duhovniki in redovnice, ki ste zvesto služili Bogu in pričevali o njem ... starši, ki ste v potu obraza skrbeli za svoje otroke ... otroci, ki ste prezgodaj zapustili naš svet ... vsi, ki ste poslušali osamljene in tolažili obupane ... misijonarji, ki ste ponesli evangelij do koncev svet, **molite za nas**. Po Charlesu Delhez

<p>Pon., 6. 11. Lenart</p>	<p>Ob 17. uri za + Daniela Frica – <u>po maši</u> srečanje članov ribniškega ŽPS-ta</p>
<p>Tor., 7. 11. Engelbert</p>	<p>Ob 17. uri za + Filipa Ramšaka</p>
<p>Sre., 8. 11. Bogomir</p>	<p>Doma ne bo daritve - sv. maše!</p>
<p>Čet., 9. 11. Posv. lat. bazilike</p>	<p>Ob 17. uri za + Veroniko in Alojza Krebsa ter brata Andreja</p>
<p>Pet., 10. 11. Leon Veliki</p>	<p>Ob 17. uri za + Milana Založnika</p>

<p>Sob., 11. 11. Martin</p>	<p>Ob 15. uri pri Mariji za + Tončko in Frančeka Vomerja Ob 17. uri za + Marijo, obl. ter Jožico in Ivana Turičnika in vse + na Resovem – <u>po maši</u> srečanje veroučencev 3. razreda in staršev</p>
<p>Ned., 12. 11. 32. NEDELJA MED LETOM</p> <p>Ob 8. uri za + Izabelo Miklavc in vse + na Kralovem</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju za + Marijo Osrajnik in sina Marjana</p> <p>Ob 11.30 za + Marjana Pavliča ter vse + družinah Ovčar in Ciglar</p>	<p><i>Ravno v pojmovanju življenja po smrti se jasno razlikujejo verni in neverni ljudje oziroma tisti, ki upajo, in ljudje, ki so brez upanja. Apostol Pavel namreč v pismih Solunčanom govori prav o tem, kako vera v večno življenje prinaša veselje in upanje, saj pred oznanilom evangelija ti ljudje niso poznali Boga in so bili zato tudi brez upanja (prim. 1 Tes 4,13, kot v današnjem drugem berilu). Poganski miti namreč niso bili sposobni osvetliti skrivnosti smrti. <u>Papež Benedikt XVI je dejal: "Če odmislimo Boga, če odstranimo Kristusa, svet znova zapade v praznino in v temo. To potrjuje tudi sodobni nihilizem, ki ni vselej zavesten, a žal kljub temu okužuje mnoge mlade ljudi."</u></i></p> <p><i>V tej luči moramo gledati tudi na <u>evangeljski odlomek o desetih dekletih</u>, ki so se s prižganimi svetilkami odpravile na poročno praznovanje. Gre za simbol večnega življenja v nebeškem kraljestvu (prim. Mt 25,1–13). S to posrečeno primerjavo nas Jezus želi poučiti o resnici, ki nas spravlja nekoliko v zadrego. Polovica deklet vstopi z ženinom na praznovanje, druga polovica pa jih ostane zunaj, ker so bile nespametne in niso imele s seboj potrebnega olja. Kaj je pravzaprav tisto olje, ki dovoli prisostvovati na poročnem slavlju? <u>Sveti Avguštin in drugi antični pisatelji</u> prepoznava v olju simbol za ljubezen, ki je ni mogoče kupiti, temveč jo sprejemamo kot dar, ki ga hranimo v svoji notranjosti in ga živimo v delih. Resnično moder je človek, ki svoje zemeljsko življenje uporabi za izvrševanje del usmiljenja, saj mu ta po smrti ne bodo več možna. Ob poslednji sodbi bomo vprašani o delih ljubezni v zemeljskem življenju (prim. Mt 25,31–46). Ta ljubezen je Kristusov dar, izlit v nas po Svetem Duhu. Kdor veruje v Boga, ki je Ljubezen, nosi v sebi nepremagljivo upanje, ki je podobno svetilki, s katero premostimo temo onkraj smrti in dospemo do velikega slavlja življenja. Vsak dan znova se trudimo in v svoje okolje prinašajmo močno luč vere in krščanske ljubezni in bomo tako vedno pripravljeni na srečanje z nebeškim Ženinom.</i></p>

Uvod v mašo, 8. 10., ob srečanju s sorodniki rajnega dušnega pastirja Franca Bračiča ...

Spoštovani g. župnik Fredi Mlinarič, župljani Ribnice, dragi sorodniki.

Najprej se vam g. župnik in župljanom v imenu vseh nas sorodnikov zahvaljujem za to obeleženje spomina ob 100 letnici rojstva vašega nekdanjega pokojnega župnika Ribnice Franca Bračiča, kakor tudi za povabilo nam sorodnikom, da se vam ob tej obletnici pridružimo.

Ker ga predvsem mlajši sorodniki, kakor tudi župljani niso poznali, je prav da se spomnimo njegove življenjske poti, ki je potekala tudi v težkih časih vojnega in povojnega nasilja. Franček Bračič se je rodil 5. oktobra kot predzadnji od 8-ih otrok v Ivanjševcih, od katerih so trije kmalu po rojstvu umrli. Ostali so Tunek, Barčika, Micika, Franček in Lenika katerih otroci, vnuki in pravnuki smo danes

tukaj. Po 4-ih razredih osnovne šole v Negovi je nadaljeval šolanje v Mariboru in tam vstopil tudi v bogoslovje. Po treh letih, ob začetku vojne leta 1941, je bilo bogoslovje v Mariboru razpuščeno in Franc je s pomočjo Antona Trstenjaka (po domače Šubečevega Tuneka) ilegalno prebežal v Ljubljano in tam nadaljeval bogoslovje ter bil 5. marca leta 1945 posvečen v mašnika. Po vojni je bil nekaj časa kaplan v Šentilju, nato v Grižah, kjer so mu tedanje komunistične oblasti stregle po življenju, vendar se je čudežno rešil in se zatekel v Maribor. Nato ga je škof Držečnik, po rodu domačin namestil v Ribnico namesto župnika Vrhnjaka, ki je bil takrat v ječi in tam tudi umrl. Kljub temu, da so tudi novega ribniškega župnika Franca Bračiča, povojne komunistične oblasti velikokrat maltretirale z zasliševanji v Mariboru, je kot dušni pastir ostal povezan z župljani Ribnice ter z globoko vero zmožgal premagati vse zunanje pritiske. Doživel je dobroto vas župljanov, ko je hodil po fari na obiske k vsem družinam hkrati pa ste ga župljani sprejeli odprtega srca in videli njegov trud tako v njegovih pastoralnih prizadevanjih kakor tudi v skrbi za cerkve v župniji.

Hvala vsem, ki ste župniku Francu Bračiču stali ob strani na njegovi življenjski poti in ga podpirali, tako vam župljanom kot tudi sorodnikom. Pri tej sv. maši pa prosimo Vsemogočnega, da bi tudi nas življenjska pot in vera Franca Bračiča navdihovala, da bomo tudi mi, v lepših časih kot takrat, z vero in upanjem premagovali težave v življenju in si prizadevali za dobroto do bližnjih.

V razmislek ... 5 modelov preurejanja župnij *(Branko Cestnik Blog)*

Zadnje čase sem tako za revijo Cerkev danes kot za kak drug forum pripravljaj besedila o modelih preurejanja župnij, kot jih je opaziti po evropskih Cerkvah. Obenem smo doživeli koprsko »reformo« župnij. Na tem blogu podajam bolj razgiban prikaz drugod zapsanega, izogibajoč se globljim teološkim vidikom, ki jih seveda ni malo.

Gonilniki za preurejanje župnij so povsod v glavnem trije:

- demografske spremembe (izseljevanja, priseljevanja, padec števila rojstev);
- duhovne spremembe in sekularizacija (manj verujočih, več pasivnih kristjanov);
- pomanjkanje duhovnikov.

Pet (pogosto med seboj prelivajočih se) modelov je:

- model souprave župnij;
- model »uvažanja« duhovnikov iz tujine;
- model združevanja župnij v pastoralne enote;
- model ukinjanja manjših župnij in ustanavljanja novih, večjih;
- model ohranjanja župnij in prenosa njih vodenja na diakone in laike.

1. Souprava: župnik neke (večje) župnije istočasno vodi (manjšo) sosednjo župnijo

Na Slovenskem se že desetletja zatekamo k metodi soupravljanja župnij, tudi takrat, ko nimamo veliko duhovnikov ali ko je duhovniški zbor že zelo star.

PLUS: Manjša župnija nima hudega občutka, da je »izgubila« duhovnika; urniki maš in veroukov niso bistveno spremenjeni. Preko duhovnika se soupravljeni župniji bolje povežeta.

MINUS: Duhovnik se v tem modelu zlahka spremeni v »cestnega dirkača«, postaja površen, za vokalom nanj preži pregorelost. Vprašljiva je tudi ekonomska plat zgodbe: s soupravo se duhovniku včasih zelo povečajo stroški in delo, darovi vernikov pa ne.

PROGNOZA: Ob vse starejših duhovnikih in vse manjšem številu duhovnikov sploh bo ta model zagotovo zašel v krizo. »Matematično« ne bo vzdržal. Tega se na Slovenskem vedno bolj zavedamo in se zato vse bolj spogledujemo po drugih oblikah vodenja in predrugečenja župnij.

2. »Uvažanje« duhovnikov iz tujine

Planetarni premiki duhovnikov niso nič posebnega. Na nek način je to misijonski model v obratni smeri. Kakor so evropski duhovniki odhajali v Afriko in Azijo in tam ustanavljali župnije, tako lahko zdaj duhovniki iz še pred kratkim »misijonskih dežel« pridejo voditi župnije v Evropo. Ta model pravzaprav ne »preureja« župnij.

PLUS: Župnije imajo župnika, vse teče tako, kot je vedno teklo. Pridobi zavest o svetovni in vesoljni Cerkvi. Ustvarijo se povezave z duhovnikovo domovino.

MINUS: Tudi v Afriki in Aziji so potrebe po duhovnikih izredno velike in bi se z njihovo prehitro selitvijo na Zahod lahko zgodila nekakšna »pastoralna krivica« mladim krščanskim narodom. Slaba plat tega modela je še, da se »duhovniki migranti« včasih težko navadijo na izrazito sekularizirano evropsko okolje; včasih pa tudi na demokratični način vodenja, ki je v Evropi samoumeven, medtem ko je kje v Afriki duhovnik še vedno »komandant«. Včasih se kak duhovnik na bogati sever preseli tudi iz ekonomskega razloga (visok standard, prihodki,...), kar se potem lahko negativno odrazi na pastoriali.

PROGNOZA: »Uvoz« se ne bo obnesel in včasih nanj sumničavo gledajo tudi v Vatikanu. Južnim mladim in rastočim Cerkvam jemlje zagona, problemov severnih Cerkva pa bistveno ne rešuje.

3. Združevanje župnij v »pastoralne enote«

Model pastoralnih enot je »napredni« sorodnik modela souprav. Precej se ga poslužujejo v severni Italiji. Gruča župnij postane pastoralna enota, pastoralni urniki se racionalizirajo, duhovniki delujejo v timu, včasih tudi živijo skupaj.

PLUS: Župnije se ne ukinjajo in tudi niso ene bolj pomembne kot druge. So le bolj povezane. Njihove meje so pretočne, v smislu, da vsaka župnija da »na svetlo«, kar ima (ta ali oni pevski zbor, zakonska skupina, romanja, ...) ter da vsaka župnija sodeluje z drugimi in se je kdaj pripravljena čemu svojemu odreči ter se odpraviti k maši ali na kak pastoralni dogodek drugam.

MINUS: Težave pastoralnih enot so podobne težavam souprav, zlasti z vidika duhovnika. Duhovniku pastoralna enota zlahka naloži dodatno delo v administrativnem in pastoralnem smislu (še en »svet« zraven, še več sestankov, še več tekanja naokrog, ...). Tim duhovnikov zna delovati okorno, saj povprečnega duhovnika niso vzgajali za timsko delo.

PROGNOZA: Modela se bomo v bodoče posluževali tudi v Sloveniji. Ponekod v nekakšni obliki že obstaja: Šoštanj, Slovenj Gradec,... Izvedljiv bo, če bodo hkrati laiki zrasli v odgovornosti in sprejeli več nalog; ter če bodo kakšni tipično podeželski kristjani kaj bolj pripravljeni zapustiti »domači zvonik« in se kdaj odpraviti ali k maši ali na pevske vaje ali na zakonsko skupino drugam.

4. Ukinjanje manjših župnij oz. njihova priključitev k večjim župnijam

Ponekod, zlasti v osrednji Evropi (Nemčija, Avstrija, Češka), so se odločili za »šok terapijo«: ukinitve demografsko in personalno podhranjenih župnij, njihovo vključitev v večje župnije ali pa kar ustanovitev povsem novih mega-župnij. Ponekod, tako v Nemčiji (škofija Essen) kot na Češkem (škofija Plzen), tovrstnega manevra niso izvedli po »demokratični« poti, se pravi, niso sklicali sinode in sprožili obširne ljudske razprave, temveč »tehnokratsko« in hierarhično.

PLUS: V Nemčiji se je pokazalo, da tega modela prestrukturiranja župnij ni bilo težko izvesti v Porurju, kjer je v času povojnega gospodarskega razcveta v delavskih naseljih bilo zgrajeno veliko novih cerkva in ustanovljena kopicca novih župnij. Število župnij in njih meje so tam enostavno prilagodili novi demografski in verski situaciji.

MINUS: Ta model lahko resno prizadene kapilarno navzočnost kristjanov na določenem teritoriju, zlasti če ukinja majhna občestva. Tak model je težko uporabiti na versko bolj stabilnem »katoliškem

podeželju« (npr. Bavarska), kjer je stoletna identiteta kraja tesno povezana z župnijsko cerkvijo in zavestjo farne pripadnosti. Ta model nas lahko uvede v varljivo logiko, ko število župnij prilagajamo številu duhovnikov. Ko bo duhovnikov še manj, bo zato tudi župnij manj?

PROGNOZA: Na Slovenskem imamo svež primer koprške škofije, ki je uporabila kombinacijo modela pastoralnih enot (ne ukinjati lokalnih občestev, pač pa jih povezati z drugimi) in modela ukinjanja majhnih in demografsko podhranjenih župnij (vendarle preurediti župnijske meje in nekatere župnije kot pravne osebe ukiniti). Kombinacija tretjega in četrtega modela se zdi za zdaj pri nas najbolj oprijemljiva perspektiva.

5. Stalni diakoni in usposobljeni laiki kot voditelji župnij

Münchenski kardinal **Reinhard Marx** je marca letos dejal: »*Nobene župnije ne bomo ukinili.*« Zanj so župnije, četudi majhne, »izjemno pomembne«. Dejal je: »*Številne priložnosti bi izgubili, če bi se odmaknili od naših teritorialnih korenin. Moramo ostati vidni na lokalni ravni.*« Zgolj pomanjkanje duhovnikov še ne more biti zadosten razlog, da ukinemo župnijo, zlasti če je živa. Kdo bo potemtakem vodil župnije? Bavarski kardinal govori o za to pripravljenih in usposobljenih laikih. Za prihodnost ne izključuje možnosti, da bi bili v duhovnike posvečeni »viri probati« (preizkušeni poročeni možje).

PLUS: Župnije ostanejo župnije. Ohranjata se tradicija in navzočnost na teritoriju. Vsi smo spodbujeni, da odkrivamo in podpiramo nove vodilne poklice (stalni diakoni, katehetje, voditelji besednega bogoslužja, delivci sv. obhajila, mežnarji,...), od katerih nekdo resno vzame v roke tudi vodenje župnije. Duhovnik se lahko v tem modelu bolj kot v drugih modelih preobrazi iz »pastoralnega tehnika«, kar je pogosto zdaj, v duhovnega očeta.

MINUS: Lahko je globoko prizadeta stoletna duhovniška identiteta, ki je bila izražena v enačbi duhovnik=župnik. Odpre se lahko pravna in teološka kriza duhovništva in sploh zakramentov. Občestva, ki sicer pastoralno delujejo, niso pa več vodena od tistega, ki »lomi kruh«, so lahko na dobri poti v »de-evhariziacijo« in s tem v »protestantizacijo«. Nekaj takega se je zgodilo v nekaterih delih Brazilije, ko so v preteklih desetletjih zaradi pomanjkanja duhovnikov dajali laikom vodilne vloge, bogoslužja krčili na branje Besede, potem pa ugotovili, da so s tem kar sami pripravljali prestop vernikov v (po večini »made in USA«) protestantske skupine.

PROGNOZA: Z nadaljnjim krčenjem števila duhovnikov bomo tudi na Slovenskem prej ali slej morali poseči po tem modelu. Kakšno župnijo, ki jo vodi stalni diakon, že imamo. V nas je še precej negotovosti, saj ta model predpostavlja največji teološki in kulturni premik. Zategadelj si ga ne upamo jasneje zastaviti in brž pričeti z usposabljanjem bodočih voditeljev in, logično, voditeljic župnij.

Za konec.

Kateri koli bo model ali kombinacija modelov, bo največja pozornost venomer morala biti namenjena **ohranjanju evharistične narave naših župnij.**

Brez sv. maše ni katoličana in katoliške Cerkve.